

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 327: Nghĩa Của “Sinh Tâm” Thâm Sâu Hơn “Phát Tâm”. Tâm Thanh Tịnh Chính Là Tánh Vốn Sẵn Có, Gọi Là Tự Tánh Thanh Tịnh Tâm. Thanh Là Không Đục, Tịnh Là Không Nhiễm

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 026)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Sinh tâm có ý nghĩa thâm sâu hơn phát tâm. Tâm thanh tịnh chính là tánh vốn sẵn có, gọi là Tự tánh thanh tịnh tâm. Thanh là không đục, Tịnh là không nhiễm.】

Chúng ta thường nói về tâm thanh tịnh, nhưng chưa nói rõ tiêu chuẩn của tâm thanh tịnh là gì. Ở đoạn này đã nói ra tiêu chuẩn ấy. Tiêu chuẩn của “Thanh” nghĩa là gì? Tiêu chuẩn của “Tịnh” nằm ở đâu? Điều này rất hiếm có. “Thanh” là không vẩn đục, “trọc” là hỗn độn, vẩn đục, giống như nước vấy. Cho nên chúng ta cúng Phật, trong nhà có Phật đường, khi cúng Phật, tôi đã giảng rất nhiều lần, quan trọng nhất là phải cúng một ly nước. Không có hương hoa cũng không sao, nhưng điều quan trọng nhất là phải cúng một ly nước.

Nước biểu thị cho cái gì? Biểu thị cho tâm thanh tịnh, chứ không phải để cho Phật Bồ Tát uống, quý vị nhất định phải hiểu cho rõ điều này. Ly nước ấy là để thường xuyên nhắc nhở chính mình, khi cúng trước mặt Phật Bồ Tát, [là nhắc nhở rằng] tâm Phật giống như nước: thanh tịnh, không ô nhiễm, cũng không vẩn đục, hơn nữa còn phẳng lặng. Nước thì phẳng lặng, tâm của chúng ta phải bình đẳng, tâm phải thanh tịnh, là lấy cái ý nghĩa này. Trên đề kinh “Vô Lượng Thọ”: Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác. Nước biểu thị ý nghĩa này, là để cho chúng ta nhìn.

Có rất nhiều người đều hiểu sai, cứ tưởng là cúng Phật, là để nuôi dưỡng Phật, vậy là sai rồi, ý nghĩa hoàn toàn sai lầm. Còn có nhiều người không hiểu, lại đi cúng trà, như vậy là sai. Trà, quý vị xem, nó không trong, nó vẩn đục. Trọc (đục) và nhiễm, nó đều có đủ. Vừa đục vừa nhiễm thì không thể cúng trà,

mà phải cúng nước trong. Nước đun sôi cũng được, nước lã cũng được, miễn là lấy ý nghĩa trong sạch, biểu thị cho tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh chính là chân tâm. Nhất định phải “lưỡng biên bất trụ” (không dính mắc vào hai bên) thì tâm thanh tịnh mới hiện tiền. Tại sao Thế Tôn lại coi trọng việc “vô trụ” như vậy? Chính là bởi vì hễ quý vị còn có chỗ trụ (dính mắc), thì tâm quý vị sẽ không thanh tịnh; nói cách khác, chân tâm của quý vị không thể hiện tiền.

Phần sau rất hay, phần sau Phật dạy chúng ta hãy chuyển đổi quan niệm, tư tưởng của mình lại. Thế gian pháp là một giấc mộng, “*Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh*” (Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng), đừng nên cho là thật, thì quý vị sẽ rất tự tại, rất an vui! Việc thì vẫn cứ làm, việc lớn cũng được, việc nhỏ cũng được, làm rồi thì không chấp trước, quý vị xem quý vị an vui biết bao! Nếu quý vị chấp trước, thì công việc quý vị làm sẽ rất cực khổ, làm rất mệt nhọc. Phật Bồ Tát ở bên cạnh nhìn thấy sẽ nói: Đáng thương, thật đáng thương! Là kẻ đáng thương xót.

Nếu quý vị “làm mà như không làm, không làm mà làm”, thì làm việc vui sướng biết bao! Làm, vẫn làm một cách nghiêm túc, nỗ lực mà làm, làm không ngại ngại, nhưng trong tâm thì trống rỗng, thanh tịnh, “*làm mà không có gì được làm, đắc mà không có gì được đắc*”, thì quý vị sắp thành Phật rồi. Tuy chưa thành Phật, nhưng cũng nhanh thôi, cũng gần kề rồi. Đó mới gọi là hạnh phúc chân thật, mới gọi là phước đức vô lượng. Việc làm đó xứng tánh, tương ưng với tự tánh, tương ưng với tâm thanh tịnh, thì phước báo này rất lớn, không cùng không tận. Trong “Kinh Kim Cang”, việc so sánh phước đức có sáu lần. Trong kinh này, lần sau thù thắng hơn lần trước, đó chính là lần sau buông xả nhiều hơn lần trước. Quý vị buông xả càng nhiều, tâm càng thanh tịnh, thì công đức ấy sẽ vô lượng vô biên.